

DE ARISTOCRAAT

DOOR M. H. SZÉKELY-LULOFS

DIRECT, als je Tschjimpie zag, — klein, rosbruin, krulharig hoopje hond, met de onverstoorbare vanzelfsprekendheid ineen gerold op het mooiste en duurste zijden kussen, — dan wist je absoluut zeker: Tschjimpie is een aristocraat.

Misschien was dat wel het grootste ongeluk voor Tschjimpie zelf. Want aristocraat-zijn, hoe benijdenswaard ook, brengt toch zekere, zeer groote nadeelen. Het 'Noblesse Oblige' is daarvan het bittere motto. Noblesse oblige kun je vertalen met: het Geboeide Verhevene. Het trotsche bewustzijn van te zijn geboren als hooger en waardevoller schepsel is gekluisterd aan de noodzaak dit bewustzijn niet alleen in het eigen leven te moeten rechtvaardigen, maar ook als gerechtvaardigd en onaantastbaar erfdeel over te dragen op het nageslacht. En wien, ondanks zijn verfijnde afstamming, dit bewustzijn mocht ontbreken, die voelt zich des te klemmender door deze noodzaak bedreigd, begrensd en overheerscht: de verwachting die gesteld is aan zijn excellentheid: de vervulling van het Noblesse Oblige.

Zoo was het ook met Tschjimpie. Want Tschjimpie had een langen en rechten stamboom, die hem daardoor bijzonder waardevol maakte. Als hij een Ahnengalerie had kunnen bezitten, dan zouden daarin zeker vijftwintig portretten zijn geweest van amberkleurig-krulharige voorvaderen, allemaal met hetzelfde afgeplatte hoofd, omgeven door een aureool van goudkleurige manen, allemaal met hetzelfde rondbollende lage voorhoofd en de deuk boven het nijdig en hautain opgetrokken zwarte neusje, allemaal met dezelfde ronde, zwarte, stekende oogjes en dezelfde voorname norschheid door een aristocratisch-zwakke spijsvertering; vijftwintig rosbruine Japanse pinchers van onvertroebeld bloed en onbesmette afkomst. Maar natuurlijk bezat hij geen Ahnengalerie, hij bezat alleen zijn betrouwbaren stamboom, zijn voorgeschreven uiterlijke ras-kentekenen en de kwitantie van zijn koopprijs. En dat was genoeg. Dat had evenveel beteekenis als een intact familiewapen, onfeilbaar gepolijste handen en een onbezwaard familiefortuin. Het had ook evenveel macht om als noodlotsfactor in het leven te werken.

Als je de kamer binnenkwam en Tschjimpie, doezelend op den divan, hief even zijn glanzend gesoigneerd kopje op om je met zijn stekende oogjes een seconde te taxeeren en je daarna te begroeten met een neutrale, conventionele schorre kef, dan wist je voorgoed: Tschjimpie is een van de zéér uitverkorenen. Tschjimpie's bloed is vijftwintig geslachten lang geregistreerd en gecontroleerd, de hartstochten van vijftwintig Tschjimpie-generaties zijn steeds bewaakt en geleid in de voorgeschreven banen van